

מת (ראשון לציון) 35447-07-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד אל עסווי

מ"ת (ראשון-לציון) 35447-07-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד אל עסווי ואח'שלו ראשון-לציון
מ"ת (ראשון-לציון) 35447-07-25

מדינת ישראל

נגד

1. מוחמד אל עסווי

2. בילל נסארה (עציר)

בית משפט השלום בראשון-לציון

[03.08.2025]

כבוד השופט יוני לבני

החלטה - ראיות לכאורה ביחס למשיב 2

- נגד המשיב 2 (להלן גם: בילאל) ואדם נוסף (הוא המשיב 1 - בעלה) הוגש כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות איומים כלפי המתלוננת, אחותו מאותו האב, על רקע רצונה של המתלוננת להתגרש מהמשיב 1.
- לפי עובדות כתב האישום בתקופה של בין חודשיים לחצי שנה עובר ליום 5.7.25, במספר מועדים, איים המשיב 2 על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה, ובין היתר אמר לה "אם את נשארת פה בבית, את לא תישארי יותר חבל עלייך. אני אפגע בך. לך תחזרי להיות אצל בעלך", וכן, "חבל עלייך, תשמעי ממני תחזרי, אני יכול לפגוע בך". בהמשך לכך, כחודשיים עובר ליום 5.7.25, איים המשיב 2 על המתלוננת בנוכחות אמה בפגיעה שלא כדין בגופה, בחייה וברכוש, באמרו לה: "את תמותי", וכי "אם לא תחזרי לבעלך, אשים לך מטען ברכב". ביום 3.7.25 בשעות הצהריים הגיע המשיב 1 למקום עבודתה של המתלוננת בבית ספר וביקש מהמאבטח לקרוא לה. המתלוננת יצאה את שער בית הספר ובינה לבין המשיב 1 התפתח דין ודברים קולני במהלכו התבקש המאבטח להתרחק משער הכניסה לבית הספר. בהמשך לכך, בחניית המכוניות, סמוך לרכבה של המתלוננת, אמר המשיב 1 למתלוננת מדוע חסמה אותו בטלפון וכי הוא רוצה את המכשיר לה, המתלוננת סירבה, והמשיב 1 הוציאה סכין שחורה ממכנסיו, ואיים עליה כי "אם את לא חוזרת הביתה, תראי מה אני אעשה לך באוטו". לאחר מכן ניגש המשיב 1 לרכב ועשה תנועות כאילו הוא מנקב את גלגלי הרכב. בתגובה לכך אמרה לו המתלוננת כי אם לא יילך היא תקרא למשטרה. בהמשך לאמור ביום 5.7.25 בשעות הצהריים, הגיע אדם רעול פנים שזהותה אינה ידועה, וירה בנשק על הרכב של המתלוננת כשזו הייתה בחצר הבית.
- במסגרת הדיון לפניי, לא חלק המשיב 2 על קיומן של ראיות לכאורה אך טען כי עוצמתן נמוכה. את טענתו משתית המשיב 2 על מספר מרכיבים:

ראשית, התייחסותה של המתלוננת בהודעתה לכלל אחיה כמי שפגעו בה ולא רק למשיב 2, כשבד בבד האחים האחרים לא נחקרו;

שנית, העובדה שמדובר באיומים מלפני חצי שנה שלא מומשו; שהחקירה החלה אך בשל הירי לעבר רכבה של המתלוננת, ירי שאין כל טענה שיש לו זיקה כלשהי למשיב 2; ושהמתלוננת ביקשה למשוך את תלונתה; שלישית, הטענה לפער בין תוכן האיומים שלהם טענה אם המתלוננת, לבין אלה שיוחסו למשיב 2 בכתב האישום, ולכך שהאם ממילא חזרה בה מטענותיה בעניין זה;

רביעית, התנהלות המשיב 2, שלא שכר ייעוץ משפטי לאחר שנודע לו על דבר הירי ואף הלך מיוזמתו למשטרה להיחקר, דבר המלמד כי לא חש תחושת אשם.

4. המאשימה חולקת על טענות המשיב 2 וטוענת כי אין לייחס משקל לקשיים עליהם הוא מצביע וכי בתיק קיימות שורה של ראיות המבססות את עבירת האיומים ומגבשות סיכוי סביר להרשעה ביחס לעבירות אלה. דיון והכרעה

5. כידוע לצורך החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים, דורש החוק קיום תשתית ראיתית לכאורה. מושכלות יסוד הן כי המבחן לבחינת הראיות הקיימות בתיק בשלב זה של ההליך המשפטי הוא מבחן של 'סיכוי סביר להרשעה', היינו, אם קיים סיכוי סביר, שבכוחן של כלל הראיות הקיימות בתיק, להביא להרשעת המשיב בסיום ההליך המשפטי, וזאת במידה הדרושה על פי כללי המשפט הפלילי (בש"פ 808/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד(2) 133 (1996)).

6. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, מצאתי כי אין לומר שחומר החקירה מצביעה על ראיות לכאורה בעוצמה חלשה או על כך שחל כרסום בהן. נבחן את טענותיו כסדרן.

הטענה כי המתלוננת לא ייחסה את המעשים למשיב 2 אלא לכל האחים

7. אכן, בראשית הודעתה הראשונה מיום 5.7.25 התייחסה המתלוננת אל אחיה במיוחד, ובין היתר אמרה כי "האחים שלי לחצו עליי לא לצאת" ו"אמרו לי אנחנו מעדיפים שתחזרי לבעלך היו מאיימים עליי" (עמ' 1, ש' 5); "אם את נשארת פה בבית את לא תישארי יותר חבל אמרו לי שיפגעו בי אמרו בפנים חבל עלייך אנחנו נפגע בך לך תחזרי להיות אצל בעלך" (עמ' 2, ש' 7-9). עם זאת, בהמשך החקירה, בלי שנשאלה על כך באופן ספציפי ומיזמתה שלה, הצביעה המתלוננת על אחיה בילאל בלבד כמי שעמד מאחורי האיומים נגדה.
8. כך, מסרה המתלוננת כי "בילאל אח שלך (צ"ל שלי) אמר שאם אני אחזור שהוא יפגע בי. אמא שלי איימה עלי אמרה לו אני יעצור אותך ואתה לא תישאר בבית יותר" (עמ' 2, ש' 19). עוד היא סיפרה כי "בילאל אמר תחזרי אותה ותראי מה יהיה"; כי "הגרש שלי דיבר עם אח שלי בילאל ואמרו לי שעדיף לי לחזור לבעלי שוב"; וכי בעלה "כל הזמן היה ממלא לי את הראש שאח שלי בילאל עלי בגלל שתפסו אותי מדברת עם מישהו אחר" (עמ' 2, ש' 21). לטענתה, לאחר הדברים האלה "אח שלי בילאל מאז הקטע שנתפסתי עם מישהו הוא לא מדבר איתי" (עמ' 2, ש' 26) וכן כי הגרש שלה התקשר "לבילאל, הוא אמר לו שאני לא רוצה אותו שהוא ניסה לעשות איתי הכול ואמר לו שכנראה יש לי מישהו בראש" (עמ' 3, ש' 28).
9. בהמשך לדברים האלה ובשים לב להבדל שבין העיסוק באחים כמכלול לעיסוק באח בילאל באופן ספציפי שאל החוקר את המתלוננת אם "בילאל הוא האח שהתערב בסיפור", והיא השיבה ש"הוא הראשי, הם היו תמיד פונים אליו. רק הוא יש לו לב לעשות את זה" (עמ' 3, ש' 49-50).
10. המתלוננת שבה והתייחסה לאח בילאל גם בחקירתה הבאה מיום 8.7.25. באותה חקירה היא ביקשה לבטל את התלונה נגד "בילאל אח שלי ובעלי מוחמד" (עמ' 1, ש' 5), בלי שהתייחסה לאחים האחרים, שכן "אני לא רוצה לפגוע בהם" (עמ' 2, ש' 16). חרף כך, שבה המתלוננת ואישרה כי דבריה בחקירה הראשונה היו אמת, כי בילאל איים עליה כפי שסיפרה וכי "בילאל תמיד היה אומר לי, חבל עלייך, תשמעי ממני תחזרי, אני יכול לפגוע בך" (עמ' 1, ש' 8-11; עמ' 2, ש' 41). בתוך כך הוסיפה המתלוננת כי גם אמה שמעה את האיומים (עמ' 3, ש' 44-45). ואכן, בהודעתה מסרה האם כי "הוא אמר לה בילאל לידי "את תמותי". אמר לה שאם עוד הפעם לא תחזרי לבעל הוא ישים לה מטען באוטו שלה". יצוין כי באותה חקירה הדגישה המתלוננת כי רק בילאל איים עליה וכי יתר אחיה לא עשו כן (עמ' 2, ש' 23-21).
11. הנה כי-כן, המתלוננת מסרה גרסה עקבית שבה ייחסה לאחיה בילאל איומים על חייה. העובדה שבחלק מן החקירה התייחסה המתלוננת אל אחיה בלשון ריבוי, אין בה כדי לשמוט את הקרקע מגרסתה הקוהרנטית שנמסרה בשתי חקירות ושנתמכה גם בעדות האם, שבה יוחסו האיומים לבילאל. גם אם היו אחים נוספים שאיימו עליה - ויצוין כי בשום שלב לא נקבה המתלוננת בשמו של אף אח אחר - אין בדבר כדי לכרסם באחריותו של בילאל, למעצר ברמה הלכאורית הנדרשת בשלב זה. לעניין זה נזכיר כי טענות לאכיפה בדרנית מקומן להתברר לרוב במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת בחינת ראיות לכאורה (בש"פ 1022/24 חרבוטלי נ' מ"י (8.2.24)). ממילא, גם כשהמתלוננת התייחסה לאחים הנוספים היא אמרה שחלקם נפל מזה של בילאל ובמקומות נוספים שללה, כאמור, לחלוטין איומים מצדם.
12. לא מצאתי, אפוא, כי התייחסותה של המתלוננת לאחים נוספים בחלק מהודעותיה, יש בה כדי להחליש מן התשתית הראייתית נגד בילאל.

הטענה כי מאז האיומים הנטענים חלפה חצי שנה וכי לא הוכח שהם מומשו
13. רישת טענה זו אינה מתייחסת למעשה לעוצמת הראיות נגד בילאל אלא לשאלת קיומה של עילת מעצר עקב
איומים שמהם חלף זמן. ודוקו: המאשימה לא ייחסה לבילאל אחריות לירי לרכבה של המתלוננת אלא רק לאיומים.
ממילא כל טענה לחולשה בראיות אינה רלוונטית למעשים שלא יוחסו לו. אכן, שאלת עוצמת הראיות צריכה להיבחן
על בסיס עובדות כתב האישום ולא על בסיס טענות שנחקרו ונמצאו על-ידי המאשימה ככאלה שאינן מקימות סיכוי
סביר להרשעה. בתוך כך, כתב האישום אינו מייחס למשיב 2 מעורבות בירי לעבר רכבה של המתלוננת. בנסיבות אלה,
אין לראות בטענות המבקשות לשלול טענה זו, כאלה המכרסמות בראיות המאשימה.
14. בדומה אף לא מצאתי כי יש ברצונה של המתלוננת לבטל את התלונה או בדבריה כי בילאל איים עליה רק פעם
אחת כדי להחליש מן הגרסה. ודוקו: דברים אלה יש לקרוא בד בבד עם האמור במזכר לפיו "המתלוננת נשמעה
לחוצה" וכי "כל שאלה בניסיון לקבל מידע נוסף, גורם לתוצאה הפוכה, "מרחיק" את המתלוננת משיתוף פעולה עם
המשטרה" (מזכר מיום 9.7.25). נוסף על כך, בעת בחינת גרסת המתלוננת יש לתת את הדעת גם לדברים שמסרה
העו"סית שנפגשה עמה לאורך זמן, שבה סיפרה כי "כבר מזה מספר שנים מקבלים איומים חוזרים ונשנים מאחיה
בילאל" וכי הוא מנסה לשלוט בחייה בתחומים שונים. לבסוף, לכל אורך דבריה של המתלוננת במקומות שונים נותר
בעינו הגרעין הקשה של גרסתה לפיו בילאל איים עליה על רקע הפרידה מבעלה.
הטענה לפער בין גרסת האם ביחס למעשים שיוחסו בכתב האישום
15. לטענת בילאל, לא ניתן לבסס ממצאי עובדה על גרסת האם, הן בשל העובדה שהיא לא ייחסה לו בדבריה איומים
באופן מפורש; הן בשל חזרתה בה מגרסתה הקודמת. לא מצאתי כי טענת המאשימה לפיה בילאל איים על המתלוננת
נחלשת עקב גרסת אמה.

16. בחקירתה הראשונה מיום 5.7.25 מסרה האם כי "הוא אמר לה בילאל לידי "את תמותי". אמר לה שאם עוד הפעם לא תחזרי לבעל הוא ישים לה מטען באוטו שלה" (עמ' 1, ש' 4). במקום נוסף אמרה האם על בילאל כי הוא "רוצה שבכוח היא תחזור אליו... הוא איים עליה. אני יודעת כי אני אמא שלו אני גידלתי אותו אני לא מאמינה שיעשה". מדובר בגרסה ברורה על פניה שנתמכה גם בדברי המתלוננת לפיה האם שמעה את בילאל כשזה איים עליה. אפילו תאמר שאת סיפת דבריה של האם ("אם עוד הפעם לא תחזרי לבעל הוא ישים לה מטען באוטו שלה") ניתן להבין באופן דו משמעי כך שלא ברור אם הם מיוחסים לבילאל או למשיב 1 (ונוכח התייחסותה של האם לכל אורך הדרך לבילאל כגורם המאיים, ספק אם זה אכן המצב), הרי שדי ברישת הדברים ("את תמותי") שאין חולק שמיוחסת לבילאל כדי לגבש עבירת איומים. אמנם, בחקירתה הבאה מיום 9.7.25, חזרה בה האם מגרסתה בהקשר זה, וטענה כי הדברים נאמרו בשל לחץ או כי הייתה עצבנית או מטושטשת (עמ' 2, ש' 15-30; מזכר מיום 9.7.25) ואולם את הדברים יש לקרוא בד בבד עם דברי המתלוננת עצמה, שכאמור, ביקשה אף היא לחזור בה ממנה מן התלונה, בשל "לחץ מצד המשפחה לבטל את התלונה, כך שאם תבטל תחזור לבית אימה בבטחה" (מזכר מיום 9.7.25).
17. מכל מקום, מדובר בשאלה הנוגעת למהימנות העדים, אשר בשלב זה של ראיות לכאורה לא מצאתי כי יש בהן כדי להחליש מעוצמת הראיות נגד בילאל (עמ' 25-06-50374 דו"ק נ' מ"י (15.7.2025)).
- הטענה כי התנהלותו של המשיב 2 לאחר שנודע לו על הירי מצביעה על חפותו
18. לטענת בילאל התנהלותו בזמן אמת, ובפרט הימנעותו מלשכור ייצוג משפטי שוללת את הטענה לאחריותו. איני סבור כי יש בטענה זו כדי להחליש מראיות המאשימה כבר בשלב הלכאורי.
19. ראשית, כאמור, לבילאל לא יוחסה עבירה הנוגעת לירי על הרכב ומכאן שטענה ביחס להתנהגותו לאחר ירי זה, ספק אם יש לה רלוונטיות להערכת עוצמת הראיות.
20. שנית, אפילו תאמר כי התנהגותו של בילאל, שהתבטאה באי שכירת ייצוג משפטי ובהליכה מיוזמתו למשטרה (ראו דוח סירנה מיום 5.7.25) אינה מתיישבת עם האפשרות שיש לייחס לו אף את עבירת האיומים (ואומר בזירות כי אפשר שניתן לראות למצער בחלק מהתנהגות זו כזו המשקפת תחושת אשם), הרי שכפי שנקבע לא אחת, "מקרים רבים אחרים מוכיחים כי גם מעשים תמוהים, אפשריים הם, ויש לבחון את הטענה שנעשו על-פי חומר הראיות ולא על פי הנחות בדבר מידת התחכום או התכנון במעשיהם של נאשמים" (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 19 (3.7.2007)).
21. שלישית, הגם שהכחיש מעורבות בעבירת האיומים, בהודעתו אישר בילאל כי אמר למתלוננת ש"אם היא לא חוזרת אל בעלה אז היא לא אחותי ואני לא מכיר אותה" והסביר ש"אנחנו ערבים זה כבוד המשפחה" (חקירה מיום 5.7.25, עמ' 6, ש' 69-73). דברים אלה המלמדים על כעסו של בילאל על אחותו עקב רצונה להיפרד מבעלה, עשויים לספק מניע לאיומים שהשמיע כלפיה ומתיישבים עמם.
- על יסוד האמור, לא מצאתי כי קיימת חולשה בראיות לכאורה נגד המשיב 2.
- ניתנה היום, ט' אב תשפ"ה, 03 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.